

До кожного заходу – творчо та відповідально

Іван МОЧЕРНЯК

У червні 2018 року ми урочисто відзначили 20-річний ювілей «Замкової гори». До свята, яке, до речі, збіглося з Днем журналістів України (6 червня), ми проводили акцію «Двадцять найуспішніших мешканців Острозчини», разом із партнерами встановили вже другий за ліком рекорд України. Підбивали підсумки, а також згадували минуле й багато іншого на урочистій частині свята, яке відбулося в приміщенні районного будинку культури. Підготувати урочистий захід я попросив Світлану Панченко. Добре її знаю, бо 10 років працювала директором центру культури та дозвілля (ЦКД) відділу культури і туризму виконкому Острозької міської ради. Про більшість свят, які вона організовувала, ми розповідали на своїх сторінках.

До проведення заходу Світлана Іванівна підійшла творчо й дуже відповідально. Вона уважно вислухала моє бачення, а згодом запропонувала детальну структуру урочистостей. Після її, так би мовити, затвердження, упродовж майже 2 місяців (звісно, була й інша робота в нас) детально обговорювали кожен вихід на сцену артиста чи того, хто виступав із вітаннями редакції нашої газети та колеги зі святом. Під час написання сценарію ми часто спілкувалися, обговорювали найдрібніші деталі. Я бачив це серединами, як у «творчих муках» народжувався майбутній захід, будучи частково його співорганізатором. Здалося, незачем для мене деталь, ставала істотною при оголошенні артиста чи гостя. Тоді я остаточно переконався, що підготувати містечкиський захід – справа далеко непростя. Зрештою, як і кожна, наприклад, у журналістиці. Там є багато нюансів, які на перший погляд непомітні пересічному глядачу (читачу), особливо коли він прийшов відпочити, насолодитися майстерністю артиста.

Світлана Іванівна вже 4 роки працює методистом РЕК. До того 10 років трудилася на посаді директора згаданого вже ЦКД. Цікаво, що, ще навчаючись в Острозькій середній школі № 1, моя співрозмовниця регулярно брала участь у різних шкільних заходах, виступала на сцені, зрештою, як конкурс класу і заступниця шкільного секретаря, брала участь в організації концертів, свят та інших подій. Пригадуючи той час, пані Світлана згадала, що її радиком вступати на навчання до Рівненського інституту культури. До цієї пропозиції вона й батьки поставилися з недовірою, тому поддала документи до Львівського державного університету ім. І. Франка. І там Світлана Панченко була активною. З перших курсів брала участь у заходах, особливо полюбляла гру у Клубі веселых та жваблях.

сійської мови та літератури, лише два роки пропрацювала за фахом. Проте години скорочували, тож довелося шукати іншу роботу. Згодом влаштувалася вчителем української мови та літератури в Острозьку спеціальну школу-інтернат для дітей із вадами слуху. Аби на відповідному рівні викладати в згаданому навчальному закладі, оволодіти жестовою мовою, вступила на навчання до Київського державного педагогічного університету ім. Драгоманова. Будучи педагогом, Світлана Іванівна подоголося організовувати культурні заходи, виступати на сцені. Хоч дітям любила, роботу також, але відчувала, що педагогічна праця – не її. І коли з'явилася можливість перейти працювати у міський відділ культури, зі задоволенням погодилася.

За 17-надцять років роботи в культурі було написано більше сотні різних сценаріїв, проведено стільки ж міських, міськрайонних заходів, а також свят у навчальних та інших закладах, багато разів була ведучою, – зі захопленням розповідала Світлана Панченко. – Свою роботу люблю. Особливо подобається готувати містечкиські заходи на історичну тематику. Для цього працюю з багатьма джерелами – інтернет-сайтами, книгами, вивчаю документальні історичні матеріали, спілкуюся з місцевими жителями, використовую знання, отримані під час курсів підвищення кваліфікації. За час, відведений для проведення містечкиського заходу (мінімум вечір пам'яті, тематичних вечорів, концертів, літературно-музичних композицій на певну тематику чи до знакової події), я намагаюся показати глядачу історію мудрою або шляхом театралізованих епізодів. Найбільше запам'яталися заходи до виводу радянських військ із Афганістану, відкриття пам'ятника афганцям в сквері ім. Сагайдачного, відкриття софійського майданчика в НаУОА, дев'ять творчих вечорів в згаданому університеті...

Буваючи на масових заходах, як готує Світлана Панченко, я переконався, що кожен із них глибоко осмислений, часто перекритий особисто і пропущений через душу, зачіпає «за живе» присутніх, інколи викликає слюзи на очах у чоловіків, пояснює причини і наслідки, наголошує на важливості тієї чи тієї професії, свята, події. Особливо душевно, із знанням історії, ситуації, моє співрозмовниця готує заходи до поминання жертв Голодомору в Україні, Чорнобильської катастрофи, а особливо – Революції гідності та Помаранчевої революції. Воно й не дивно, адже чимало разів пані Світлана була на київському Майдані, допомагала протестувальникам, збираючи пожертви острозжан, Побачена, пережите, а також дає вищі освіти, на

мою думку, неабияк позначається на якості організованого містечкиського заходу. Кожна дія, речення чітко, продумані, мають виховний та патріотичні моменти. Вони викликають живі й бурливі емоції, а з ними усвідомлення того, що хочуть сказати зі сцени організатори – розуміти глядача, щоб вони пам'ятали болючі сторінки нашої історії, шанували працю чи подвиг співвітчизників, щоб не допустити повторення жахів минулого, рухатися до кращого, відмовлятися гріш минулого та просити в Бога добра та щастя.

Знаю, що Світлана Іванівна працює в хорі РЕК. Маючи до себе великі вимоги, сама відмовилася з різних причин. Основа з них – брак часу. Зате зі задоволенням моє співрозмовниця грає в театрі, який вже багато років керує Микола Кінах. Під час нашого спілкування я дізнався, що острозжани посилають друге місце на всеукраїнському фестивалі в Нещині «Золота маска» з виставою Дюна Патріка «Дюна місц Свайдж». У ній Світлана Панченко майстерно, на мій погляд, грає роль Лілі Белл. Крім того, коли почалася війна з російсько-східним окупантом, героїню моє розповіді була військовим волонтером – збирала речі та коштів, допомагала захисникам України на Донбасі. У той час держава не мала необхідних коштів та обмундирування, щоб забезпечити своїх охоронців. Великий матеріал можна було б написати про Світлану Іванівну, як захисницю котів та собак. Вона у свій вільний час, за власні кошти, підготувала тварин, намагастись прилаштувати безхатченків у добрі руки (детальніше про це на 7 ст.).

Багато ще можна було б написати, але межі газети, на жаль, обмежені. Тож на завершення привітаю Світлану Іванівну, усіх її колег із міського та районного відділу культури, аматорів народного мистецтва Острозчини з професійним святом. Побажання традиційні – ширю зичу здоров'я, миру, злагоди, достатку, адалих творчих починань, адалих глядачів і Божого благословення.

Отримавши диплом учителя ро-